

SAYI: 67

YIL: 13

“Bizi doğru yola,
kendilerine
nimet
verdiklerinin
yoluna ilet;
gazaba
uğrayanlarınkine
ve sapıklarınkine
değil.”

(FATİHA-6/7)

İRŞAD DERGİSİ

"ÖZEL SAYI"

DÖRT AYLIK TASAVVUF DERGİSİ 2022/2

İÇİNDEKİLER

1. İslamın Göz Bebeği Sufi Geleneği
5. Tekkede Zaman
9. Tekkede Sükût
13. Adresim Belli
14. Ebuzer El Gifari
15. Tekvir Suresi
17. Zikir
21. Semazen Kukla
22. Günlük Vird

YAZI İŞLERİ

GÜLAY CİNDORUK
HATİCE TÜRK
EMİNE NUR ÖZCAN

EDİTÖRLER

GÖZDE CÜVEN ASLAN
GÜLAY CİNDORUK
HATİCE TÜRK

GRAFİK TASARIM

GÜLŞAH HALİS
SELİN SEZGİN
MERVE KÖSE
BEHİYE KOCA
AYŞE BETÜL ŞAHİN
NİHAL KARADENİZ
HATİCE KÜBRA ŞENER
ASLI ÖREN

İLETİŞİM

✉ irsadder@gmail.com

© irsaddergisi.com

© irsaddergisi.com

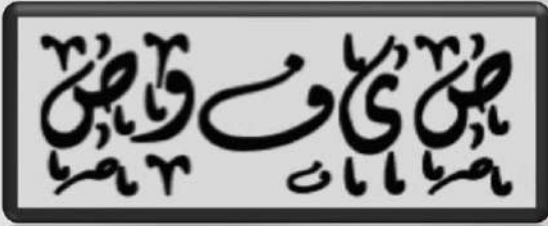
İSLAMIN GÖZ BEBEĞİ SUFİLİK GELENEĞİ

Sufiliği bilmeyenler için başlık çok iddialı gelebilir fakat Sufilik İslam'ın temel öğretisinin ve evrenselliğinin pratikte uygulanması olarak düşünüldüğünde, yanında toplumsal barış ve adaleti getireceğini de idrak edince eminim herkes hak verecektir neden böyle bir başlığın seçildiğine. Yolun ilklerinin öğretilerindeki ana kaidelere sadık kalarak zamanın bazı şartlarına göre dejenere edilmeden düzenlemeler yapılan bir Sufi geleneğinde; inanan inanmayan her kesimden insanın kendinden bir şeyler bulabileceğini, vahşi sistemlerin yerine ulvi bir hikmetle bezenen bu geleneğin hâkim olduğu bir üst akılla yönetilmek isteyeceklerini, tarihe bakarak söylemek çok da zor değil.

İslam'ı kendinden önceki dinlerin kemale ermiş hali olarak düşünürsek, varoluş sürecinin başından sonuna kadar bütün dünyayı ve her kesimden halkı muhatap kabul eden bu tamamlanmış dinin yaşanması için; insanı özüne döndüren, bencil isteklerinden sıyraran, tevhit bilincini geliştiren, ahlak eğitimi veren, herkesi kendi rengiyle hakikat yolunda yürümeye teşvik eden bu öğretinin büyük bir destekçi olacağını söylemek yanlış olmaz. Günümüzde mekânsal olarak çok farklı yerlerde ikamet edenlerin iletişimi teknoloji vasıtasıyla kolaylaşması, çok kültürlü hatta kültürsüz bir toplum karmasını hızlandırmıştır. Yeryüzündeki çeşitliliğin bu kadar arttığı ve kolayca etkileşime girilebilen bu çağda; insanları güzellikle bir noktada birleştirebilecek, aynı zamanda barış ve huzur ortamını teşvik edecek, kendine dahil olanı kemale erme yolunda yürütüp, dahil olmak istemeyene de düşmanlık etmeden var olma hakkına anlayış göstererek, onda da hikmetler görebilecek bir sistem olsaydı bu hangisi olurdu? Evet, şüphesiz Sufilik Geleneği olurdu.

"Çok kültürlülük geçmiş toplumlarda olduğu gibi günümüz toplumlarında da güncelliğini koruyan bir meseledir. Farklı kimlik ve inançların birlikte yaşama zorunluluğu hayatın bir gerçekliği olarak kabul edildiğinde, çok kültürlü yaşam model veya modellerini bulmak ve sağlıklı bir şekilde hayata aktarmak zorunluluğu doğmaktadır. Bu durumdan kaçış gerçekliği inkâr anlamına geldiğine göre o zaman çok kültürlü bir toplumu idare etmenin ahlâkî ve sosyal normlarını oluşturmak gerekmektedir. Bu çerçeveden bakıldığında İslam dininin temel prensipleri etrafında gelişme gösteren ve İslam mânevîyatı olarak da kabul edilen sûfî geleneğin geliştirdiği ahlâkî ve mânevî davranış kalıplarının çok kültürlü toplumsal yaşama katkı sağlayacağını düşünebiliriz. Bu durumda günümüzde tasavvufun öne çıkardığı bazı prensipleri güncellemeli ve birlikte yaşama konusunda bunlardan istifade etmelidir. Sûfî yaşamın insan sevgisi üzerine kurulu olduğu dikkate alınabilir ve sûfîlerin bu konuda geliştirdikleri davranış kalıpları toplumsallaşabilir. Örneğin sûfîlerin hemcinslerinden incinme ve onları incitmeme anlayışlarının birlikte yaşamı kolaylaştırıcı özelliği güncellenebilir. Sûfî geleneğin içimizdeki beni keşfetme düşüncesi gündeme alınabilir ve bireylerin ve grupların önce kendileriyle ilgilenmeleri ve başkalarının işleriyle ancak onlara hizmet edebilme amacıyla ilgilenmeleri düşüncesine vurgu yapılabilir. Psikolojik açıdan bakıldığında bireyin kendi üzerine eğilmesi benlik gelişimini sağlayan bir durum olduğu halde, bireyin başkalarının işleriyle ilgilenmesi kıskançlık ve haset gibi ahlâkî problemler doğurması nedeniyle ruh sağlığını bozucu bir yönünün olduğu üzerine durulabilir. Özetle söylersek, sûfî yaşamın dünya ve dünyevilikten ayrılma ve kurtulma savaşı vermesi üzerine durarak, bu dünyanın bir imtihan yeri olduğu konusu üzerine durulmalı ve önemli olanın Yaratıcımızla karşılaşma meselesi olduğunun altı çizilmelidir. Böylece birey içinde yaşadığı dünya hayatının sadece bir uğrak yeri olduğunu kavrar ve diğer hemcinsleriyle barış içerisinde yaşamaya gayret eder. Bu durumda hem bireysel hem de toplumsal sağlık korunmuş olur.

Sûfî hayatın çok kültürlü yaşama katkısının iki boyutlu gelişme gösterebileceğini söylemek mümkündür: Bireysel ve sosyal. Bireysel anlamdaki gelişme, bireyin seyrü sülûk/mânevî yolculuk sayesinde farklı ruhî dinamiklerine ve gerçekliklerine erişme imkânı bulması nedeniyle çoklu bakış tarzını kazanmasıdır. Kendi ruhî gerçekliklerini keşfeden bireylerin diğer bireylerin gerçekliklerini daha kolay elde edecekleri göz önüne aldığımızda, mânevî yolculukta mesafe almış bireylerin önemi açıktır. Sosyal anlamdaki gelişme ise, kendilerini tanıyan ve keşfeden bireylerin oluşturduğu grup ve toplumların ahlâkî ve mânevî anlamda daha dinamik ilişkiler kuracağı gerçeğidir; bu durum sosyal bilişin mânevî değer yargılarına göre şekillenmesi anlamına gelir. Söz konusu bu bireysel ve sosyal mânevî biliş, bireysel ve sosyal barışın ve dolayısıyla mutlu yaşamın kaynağı olarak görülebilir." ¹

Sosyal barış demişken biraz da tarihteki örneklerle bakalım. Anadolu Selçuklu Devletinin Moğol istilalarına maruz kaldığı, bir taraftan isyanlar, bir taraftan iktidar kavgalarının baş gösterdiği en sıkıntılı dönemlerinde, Hz. Mevlâna Celaleddin-i Rumi ve Yunus Emre'nin o çağa denk gelmesi Allah'ın bir lütfü olsa gerek. Onlar yazıp söyledikleriyle, halleriyle, yaşadıklarıyla, öğretileriyle; toplumu ve yöneticileri çok daha ulvi bir hedefe yönlendirerek dünya işlerini ve nizamını bu ulvi amaca hizmet edecek şekilde dizayn etmelerini, gönülleri fethederek aktarmışlar ve İslam'ın kalplerde, dimağlarda yüceltilip birçok coğrafyaya yayılmasına, insanların bir noktada buluşmasına ve toplumsal barışa vesile kılınmışlardır.

¹ İbrahim İŞİTAN Türkiye İlahiyat Araştırmaları Dergisi Turkey Journal of Theological Studies [Tiad: 2602-3067] Cilt / Vol: 1, Sayı/Issue: 2, 2017 [133]

"Netice itibariyle, bir hal ilmi olan tasavvufu yaşayan bu mutasavvıflar bütün halleriyle oturuş, kalkış ve yaşayışlarıyla çevrelerindeki insanlara örnek olarak sahip oldukları sūfî ahlâkı ile sosyal barışın yaygınlaşmasında oldukça etkin ve önemli bir rol oynamışlardır. Çünkü ahlâk bir öğretden ziyade bir eylemdir; yani yaşanmayan ahlâki bir öğreti etkin ve etkili bir öğreti değildir. Dolayısıyla bireyler kişilerin davranışlarını yani yaptıklarını örnek aldıklarından davranışa yansımayan bütün ahlâki öğretiler sözde kalmaya özden uzak olmaya mahkûmdur. Yani özetle Anadolu'nun Moğol İstilasına gibi bir faciaya uğradığı, böylesi derin faciayla yüz yüze kaldığı karışıklıklarla dolu bir dönemde Kur'an ve sünnet eksenli bir İslâm, sūfî ahlâkını yaşayarak insanlara telkin eden ve nasıl yaşanması gerektiğini gösteren bu mutasavvıflar dönemin sosyal barışının tesis edilmesinde hiç de azımsanmayacak bir role sahiptirler. İşte bundan dolayıdır ki, Mevlâna ve Yunus Emre sosyal ve ahlâki görüşleri itibariyle hâlâ tazeliğini ve güncelliğini korumaya devam eden sosyolojik ve ahlâki görüşler ortaya koymuşlardır. Bunun bir neticesi olarak sadece ve yalnızca kendi dönemlerinin aydınlanmasına ve sosyal barışına katkıda bulunmamışlar; aynı zamanda günümüz dünyasına da bu yönleriyle ışık tutmuş ve yön göstermişlerdir." ²

Maalesef ümmetin ve tüm dünya insanlığının vahşi sistemlerce sömürüldüğü, adaletsizliğin altında inim inim inlediği, sosyal sınıf farkının gittikçe arttığı çağımızda; sufiliğin ne olduğu, toplumlar, ülkeler ve gelecek nesiller için ne kadar önem arz ettiği unutulmaya yüz tutmuştur. Liyakat sahibi olmayan kişilerce anlaşılmadığı için gereken önem verilmemektedir. Hatta şahsi çıkarlarını her şeyin önüne koymuş, bir nefis terbiyesi veya sağlam bir değerler eğitimi almamış şahısların bir makama gelmesi talihsizliğiyle, bu geleneği yaşatmaya çalışanlara düşmanca tavırlar sergilenmektedir. Bursa'daki dört yüz elli yıllık fisebilillah sufilik geleneğine hizmet edilen

Karabaş-ı Veli Kültür Merkezi'nin, zalim yöneticiler tarafından kapısına zincir vurulması mevcut algı durumunu net olarak ortaya koymaktadır. Ne var ki bu gelenek öyle bir kaynaktan beslenmektedir ki; kişilerden bağımsız olarak ilk yaradılıştan itibaren var olduğu gibi var olmaya da devam edecektir Allah'ın izni ile... Bugün herhangi bir bilgisi olmadığı halde, varlığının manasını anlamak isteyen, dünyanın her kesiminden insanın, Hazreti Mevlana'yı veya sufilik öğretilerini keşfedip gönüllerinin neşvü neva olması ve İslâm'a girmesi bunun delilidir.

²Avrasya Uluslararası Araştırmalar Dergisi Cilt:3 Sayı:5 Temmuz 2014, Selçuklu Anadolu'sunda Sufi Ahlakı ve Sosyal Barış

Üstadımız Mustafa Özbağ geçmiş yıllarda Şeb-i Arus'ta yaptığı "Hazreti Mevlana'da Ortak Yaşam" konulu sohbetinde tam da bu yaralı noktaları işaret etmiş, sufilik öğretisiyle birlikte güzel bir yol haritası çizmişti: *"Kıymetli dostlar, eğer gerçekten bir kimse dinini tam olarak yaşamaya çalışırsa o etrafındaki insanlara ışık saçır. Gerçek sufiler kandil gibidirler; gittikleri yeri ve girdikleri gönülü aydınlatırlar, karartmazlar. O zaman bizler öyle Müslüman olmalıyız ki bize bakanlar İslam olmalı, bize bakanlar Müslüman olmalı, bize bakanlar sufi olmalı. Şeyhimin meşhur bir sözü vardı: "Dışardan baktım yeşil türbe, içine girdim estağfurullah tövbe" derdi. Bir sufi bir müslüman öyle olmamalı; dışardan yeşil türbe, içine girdiğinde estağfurullah tövbe olmamalı. Bu neyle mümkün; karşımızdaki kimse kim olursa olsun, onun din emniyetine, karşımızdaki kimse kim olursa olsun onun akıl emniyetine, karşımızdaki kim olursa olsun onun can emniyetine, mal emniyetine, namus emniyetine saygı duymalıyız. Biz hiç kimsenin aklına, dinine, malına, şerefine, haysiyetine gözümüzü dikmemeliyiz, dilimizi uzatmamalıyız. Karşımızdaki ve etrafımızdaki insanlar bizden emin olmalılar. Emin olmalılar ki, bu kimse benim canıma, malıma, namusuma, şerefime, haysiyetime asla dokunmaz demeliler ve o eminliği arttırmamız gerekir. Böylece biz ancak birbirimizi daha iyi anlama noktasında oluruz. Kıymetli dostlar, o yüzden İslam dünyası başta ülkemiz olarak kendi iç barışını ve kardeşliğini, kendi iç huzurunu tesis etmeli, ondan sonra bütün İslam dünyası bu iç huzur, bu barış, bu kardeşlik ortamını yaşamalı. Ve inanıyorum ki dünya bu kardeşliği, bu iç barışı muhakkak ve muhakkak görecektir ve kendilerini ona göre dizayn edeceklerdir."* ³

Üstadımız Mustafa Özbağ'ın büyük emekleriyle birlikte, Tasavvuf Vakfı müntesiplerince; dejenere edilmemiş, kişisel çıkar ve maddi gelir kapısı haline getirilmemiş, ilklerin örnek alındığı, Kuran Sünnet kaynaklı Muhammedi İslam'dan beslenen bir sufi yol, layık olamasam da nasip edildiği için hamd ediyorum ve gerçek sufi yollarını tüm dünya insanların bir gün deneyimleyebilmesini Allah'tan niyaz ediyorum...

Ve son söz Şeb-i Arus'un ev sahibi Hazreti Pir'den: *"Gel, gel, daha yakına gel bu yol vuruculuk ne zamana kadar sürüp gidecek? Mademki sen, bensin, ben de senim, artık bu senlik ve benlik nedir? Biz Hakk'ın nuruyuz, Hakk'ın aynasıyız. Şu hâlde kendi kendimizle, birbirimizle ne diye çekişip duruyoruz? Bir aydınlık, bir aydınlıktan neden böyle kaçıyor? Biz hepimiz, bütün insanlar, tek bir vücut halinde olan bir insanın varlığında toplanmış gibiyiz. Fakat neden böyle şaşırıyız? Aynı vücudun birer uzvu olduğumuz halde neden zenginler, yoksulları böyle hor görürler? Aynı vücutta bulunan sağ el, ne diye kendi sol elini hor görür? Her ikisi de mademki senin elindir, aynı tende uğurlu ne demek, uğursuz ne demek? Biz hepimiz, bütün insanlar hakikatte tek bir cevheriz. Aklımız da bir, başımız da bir. Fakat kambur felek yüzünden biri, iki görür olmuşuz. Haydi, şu benlikten kurtul, herkesle anlaş, herkesle hoş geçin. Sen kendinde kaldıkça bir habbesin, bir zerresin, fakat herkesle birleştin, kaynaştın mı, bir ummansın, bir madensin! Bütün insanlarda aynı ruh vardır, fakat bedenler, tenler yüz binlercedir. Nitekim dünyada sayısız badem vardır, ama hepsinde de aynı yağ bulunmamaktadır. Dünyada çeşitli diller, çeşitli lügatler var, fakat hepsinin de anlamı birdir, çeşitli kaplara konan sular, kaplar kırılınca birleşirler, bir su halinde akarlar. Tevhidin ne demek olduğunu anlar da, birliğe erersen, gönülden sözü, manasız düşünceleri söküp atarsan, can, mana gözü açık olanlara haberler gönderir, onlara gerçekleri söyler."* ⁴

Şeb-i Arus'umuzda bir ve beraber olmak üzere selametle...

Öznur YALÇINKAYA

³ 8.Uluslararası Şeb-i Arus Sohbeti 2019, Gelibolu Mevlevihanesi, Mustafa Özbağ Youtube Kanalı

⁴ Hazreti Mevlana Celaledin-i Rumi, Divan-ı Kebir III/60; 1297

TEKKEDE ZAMAN

Tekke: Karabaş -i Velî Tekkesi...

Yol, tekkeye uzanan yol, sabır yolu. Tekkeye uzanan yol, tevekkül yolu. Tekkeye uzanan yol, bin hasretle törpülenen bir ömrün, sükuta an kala sebata tırmanışı. Tekkeye varan yol, anbean kurumuş kıraç bir toprağın suyla buluşması. Bu yol ki, yola vardırmanın muştusuyla varmaya çalışılırken uzadıkça uzayan bir heyecanın son raddeye vuran çarpıntısının başlangıcı...

Yokuş... Bu yokuşu çıkarken Necip Fazıl'ı anmamak mümkün mü?

Su iner yokuşlardan, hep basamak basamak;

Benimse alın yazım, yokuşlarda susamak

Yokuşlarda susamak! Susuzluk neye, kime? O'na bu kadar susamışken, hasretin son kertesini çoğaltan yokuş. Bir vuslata bin hasret ekleyen yokuş. Yokluk yokuşunda susarken susmak, susamak. Susarken sükûtun nabzını tutmak. Yokuş ki son eyvahın soluksuz bıraktığı, sonun kıvrım kıvrım bukresinde ah kapısına uzanan bir basamak. Yokuş! Ah yokuş! Ah, soluğumda bir nefeslik payemi bırakmayan yokuş...

Kapı... Yokuşun son bulduğunu müjdeleyen kapı. Kapı ki kanatları vuslata duran. Çağırın dervişleri ümit dergahında pişirilen yokluğa... Kapı ki kapayıp nefislerin yönünü varlığın ummanından, yokluğun dergahına çeviren. Kapı sevince duran gönüllerin anahtarı. Kapı, aralanıp bağrına bastığı dervişlerin, O kalbe dayanan yanaklarının müştaki. Kapı, mürşide yaklaşan nefeslerin tutulup kavuşmaya durduğu sevincin membası. Kapı ki yaralı gönüllerin cümlesini içinden alıp, O'na ve kubbeye kavuşturan kapı. Kapı! Ah kapı, can kapı! Ah ciğerpareye yanan ciğerlerin tütsüsünü arşlara aralayan kapı...

Kapının ardındaki tekke.... Zamanın koşuşturmacasında, zamana direnip karşı koyan bir mekanın kucaklaması. Yolun bitiminde, canları kucağına alıp sarmalayan bir geçmiş zaman hikayesi tadında, oraya heyecanla varanları kucaklayan tekke. Zamanın hangi surete büründüğünün bilinmezliğinde, varılan yüzyılın animızdan alıp kaçırdığı bir serencamda sakladığı kayıp ruhların durağı tekke. Yüzyılın bencilliğinden, tüketişinden, nefessizliğinden, tırmalayışından münezzeah bir dinginlikle yalıtılmış mekanın, huzursuzlara huzur salan bir sarmalayışla kuckladığı tekke...

Tekke! Ah tekke! Ah, üstadımın karşılayışına müştak, cümle kapısının solundaki sarmaşık gülün tebessümüyle mürşidimin nefesini solutan bab-ı aşkı handan tekke, can tekke, yâr tekke...

Lokma... Baldan daha tatlı, daha bal. Herkes koşarken tekkenin demi, dumanı tütsülü çayına lokmasına, dervişin kursağından hiçbir gece geçmeyen lokma. Zikirle hemhal olan dervişin bin lokmadan daha evla bildiği tek lokma. Lokmasız geçen her akşamın gecesinde dervişe daha tatlı lokmalar döken meleklerin şerbetlediği lokma... Lokma. Ah lokma! Ah dervişanın yüzlerce dağıttığı ikramdan gayrı dervişe pay dökmeyen lokma!

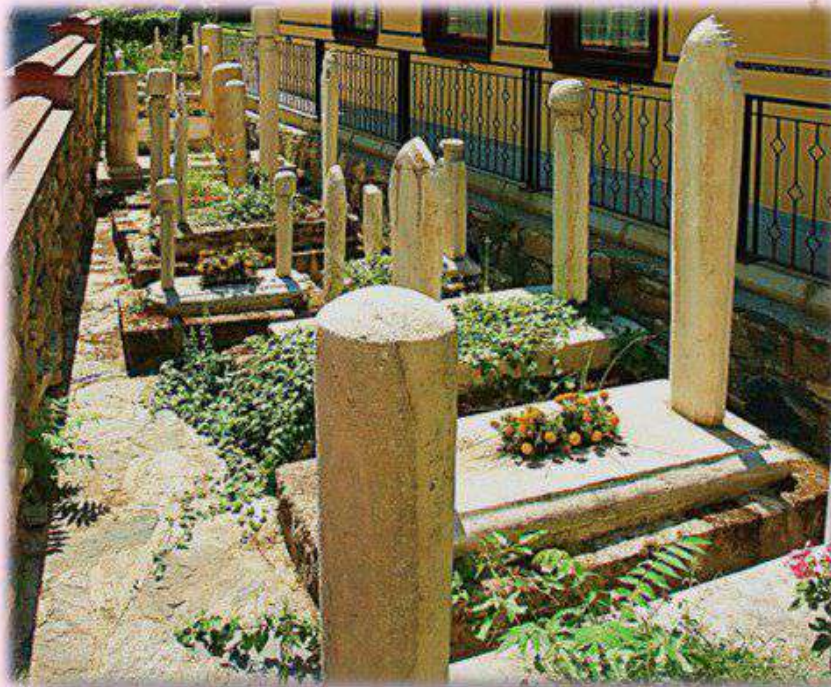
Gül... Bahçenin kokusunun yüzyıllık nefesini duyuran dervişe. Yüzyıl öncesinde de o bahçenin o köşesinde değişen çehrelerin değişmeyen heveslerine aynı yerden munisce gülümseyen gül... Enfes kokusunun rayihalarıyla avlunun cümle kapısını nazlı nazlı şenlendiren gül... Ah gül! ah Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi vesellem) efendimizin ömürlere ömür katan tebessümünü bahçeye soluklayan gül!

Çınar... Kanatlarının altında toplaşanların dertlerini haşmetli omuzlarında taşıyan çınar. O haşmetle kuckladığı tekkenin konuklarını gölgesinde avunduran çınar. Sohbetin en ballısının çınarın altına uzandığı dakikalarda içeride harf harf dokunan hecelerin kalpten kalbe dokunuşuna tanıklık eden çınar. Çınar! Ah çınar! Ah Üftade hazretlerinin nazlı narin zarafetine, Osman Gazi, Orhan gazi ve Hüdavendigârın şanlı seferlerine tanıklık eden bir neslin emanetçisi çınar. Ah Çınar!

Kubbe... En kutlu misafirini çatısını kanat kılıp her hafta bağrında kucaklayan kubbe. Her geleni rengine, cinsine, milletine, ismine bakmaksızın bünyesinde özümseyen kubbe... Gökkubbenin altında tanıklık ettiğın nice ağlayanların, feryatlıların ve hicranlıların destanını, destarıyla örtüp sakladığın kubbe! Ah kubbe! Aman kubbe! Can kubbe! Bir Fakih dostun yüzyıllar öncesinden gönderdiği selama destar olup yüzyıllar sonrasından şahit kalan kubbe!

Hamuşân... Varlıktan geçip ebedi istirahatgâhlarına erenlerin son durağı hamuşan. Her nevi gülümsemenin ve kucaklamanın ardından, dostların en hakikisinin ve canlısının beklediği yer hamuşân... Artık bekleyenlerin de bekletenlerin de bir bir dilsiz olup kavuŝtukları bekada buluŝmalarına vesile olan hamuşan. Taşların soğukluğunda değil, gözyaşlarının aktığı bir toprağın ıslaklığında, dost ile sessiz buluŝturan hamuşan... Neyin, kudümün ahengine aldirmeden ağlayan uğultuların, ocuk gülücüklerinin neŝesinin, çay kaŝıđı koŝuŝturmacasının kovalamacasında onlarca yıl kayıp suskunluğunu bozanların neşesiyle uyanan hamuşan! Hamuşan, yalnızlığının ıssızlığında kabr i sükutun soğukluğuna zit cazibeni huzuruna çağırdığın kardeŝlerle manalandırdığın hamuşan! Ah hamuşan, can hamuşan! Kapıda belirenin, beklenenin geliŝiyle tüm bahçenin heyecana dönüŝünde, semazenin semaya bakıp hiç olup yitiŝinde; bekleyiŝinin nefese kavuŝan ney gibi can bulmasıyla dirilen hamuşan. Ah sessizliğin ve ıssızlığın gölgesinden sıyrılıp bahçedeki tüm kahkahalara, fısıltılara ve hatta dedikodulara sabredip kanat geren hamuşan!

Esselam Esselamı

*Esselamü aleyküm ey
ehl-i kubur!*

Esselam, Esselamı

*Esselamü aleyküm ey
dervişan,*

*Esselam, Esselam,
Esselam...*

Yolun, yokuşun, kapının, kubbenin, çınarın, bahçenin, gülün, lokmanın bir başka manaya büründürdüğu tanışıkları, elest bezminden alıp tekkenin koynunda buluşturduğu, mürşitlerinin nazarıyla manaya büründürüp dirilttiği kardeşlik pınarı Karabaşı Veli... Tüm kardeŝlerin yaratıldıkları an gibi, mahŝeri kalabalıkta da yan yana, diz dize gönül gönüle mürşitlerinin arkasına dizilip Resuller Resulü, Efendiler Efendisi Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizin sancağı altına toplanacakları o günün hayaliyle ve bilinciyle yanıp tutuŝtukları, vuslata susadıkları hasretin kevseri Karabaşı Veli Dergahı! Bir tespih tanesinin sırt sırta veren taŝları gibi imamenin etrafında toplaŝan dervişlerin tek olup zikre durduğu, kardeşlik eŝiđi Karabaşı Veli Tekkesi. Tek vücut olup aŝka uçan pervaneler gibi aynı yöne kanat çırpıp kavrulan gönüllerin birlendiği bir kardeşlik emberi Karabaşı Veli... Karabaşı Veli'nin etrafında sessizce ama yine diz dize gönül gönüle yatan hamuŝanın yanı başında toplanan bir ailenin akıbetini seyredencesine iŝtiyakla sıralandığı safların ve bir arada olmanın memnuniyetiyle gülümseyen gönüldaŝların mutluluklarını birleŝtirdikleri yer Karabaşı Veli dergahı...

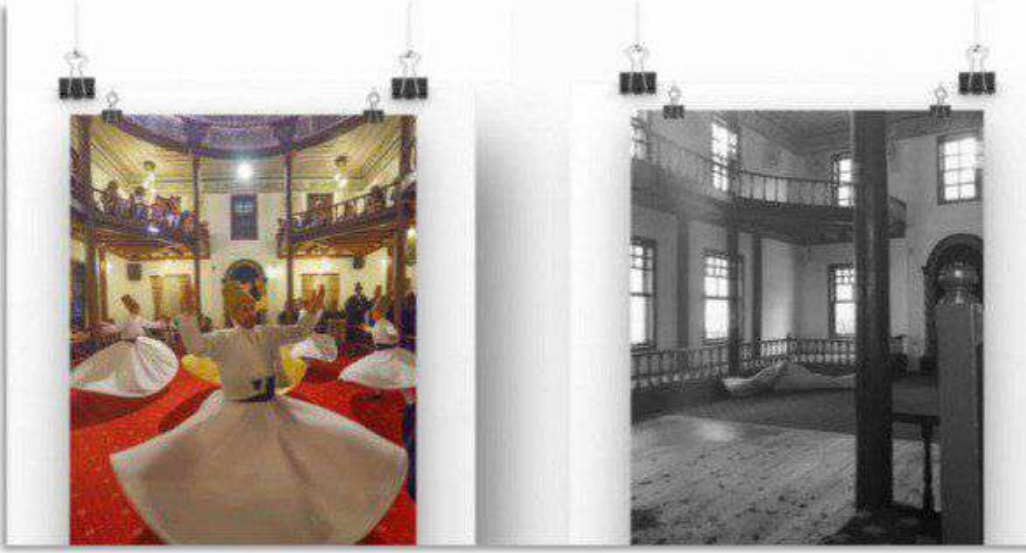
Koskocaman bir milletin, başbuğlarının dizinin dibine emanet bıraktığı iradei teslimiyyesi gibi canlar canı mürşidi kamillerinin ağışuna tereddütsüz bıraktıkları ruhlarıyla vasıl oldukları bir avlunun gülen yüzü Karabaşı Veli Tekkesi. Bir kardeşliğin kıtalar arası, ülkeler arası ve şehirler arası üçlemede yekpare oluşunun öyküsü Karabaşı Veli. Yüzyıllar ötesinde, arka bahçede yanan ocakta tütsülen bir yudum çayı, diz dize oturup paylaşırken dertleşen dervişlerin, son yüzyılda yudumlanan aynı hüznün deminin tadını dirhem dirhem soludukları canların hiç değişmeyen tevekkülünün adresi Karabaşı Veli. Bazen neyzen başının bazen bir semazen başının ulvi parmaklarından demlenen çayın, canla başla yapılan ikramla lutfu dönüştüğü hizmetin adı Karabaşı Veli kardeşliği. Destarların ardına gizlenen, cübbelerin ardına saklanan, kimliklerden münezzehe hiçlikleriyle, bir sonsuzluk şerbetine dönen ikramların alınmaya hicap edildiği, hizmetle taçlandığı mahcubiyetin membası Karabaşı Veli. Diz dize yudumlanan çayların evvelinde, gönülden gönüle akan sırların, semadan arşa yükseldiği bir kardeşliğin paylaşıldığı yer Karabaşı Veli. Çoğu kez gerçek kardeşliğin ötesinde bir bağ ile mürşidimizin dervişlerin bağrına bıraktığı emanet nazar ile sırlanan aynadan, birbirlerinin yüreğine bakan dervişlerin manada buluştukları anın tercümesi Karabaşı Veli.

Ve bu kardeşlik temennasında vuslata duran canların veda vakti gelip çattığında istemeye istemeye ipinden kopan tespih taneleri gibi zamanın gerçekliğine geri dönerken durdukları son selamın adı Karabaşı Veli kapısı... Yüzlerini tekkeye, sırtlarını zamanın acımasızlığına ve gerçekliğine dönen dervişanın, atılan son nazarla kucakladıkları tekkeleri, ancak bir daha dönünce giyecekleri tennureleri gibi her saniyesi özlemle dokunmuş bir ayrılık sızısının kapısıdır artık. Son vedanın dokunuşuyla selamlanan cümle kapısı, bir başka zamana kesilen biletidir cümlenin yeniden buluşacağı. Ve kapı! Ve ıssızca boşalan bahçe! Sessizce el sallayan gül ve çınar! Ve yeniden yokuş! Sonrası hüznün, sonrası sessizlik, sonrası sükut olan yokuş! Ve yol, ve gece ve karanlık ve bulut, kubbe, yokuş... Ve susamak tekrar yokuşlarda. O'na susamak. Ve susmak... Ve beklemek ve özlem ve hasret ve veda...

Ve hamuşân... Gecenin koynunda tüm konuklarını boşaltan kubbenin ve bahçenin bağrında ıssız kalan: Hamuşân... Bedensiz ve 'ben'siz dostlara vedada VAROLAN'IN "HAY" kılıp fisıldattıkları ile ruhlara dolan Karabaşı Veli'nin gerçek sahipleri! Hecelerin söylediklerinin yazmakla bitirilemeyeceği satırlara ez cümle... Arşa kanatlanıp seher yelinin gül ile doldurduğu tekkenin dingin serinliği ile ayın huzmelerinden sıyrılıp güneşin ilk ışıkları ile kucaklaştığı gecenin evvelinde...

Hay olan RABB'İM! Yakınlığın ile kucakladığın kullarının muratsızlığına murad katan ALLAHİM! Muradına erenlerin, vardıklarının farkında olamayışlarının, bilemeyişlerinin ve duyamayışlarının sağırlığıyla, kör kalmışlıklarına bakmaksızın kullarının hançerlerle yaralanışında sonsuz merhametine haiz ilacını var eden ALLAH'İM! Lütfu keremine şükürü, şükranı, hamdüsenayı ne kadar etsek de yetiremeyen, bir bedenli, biz benli, biz kimlikli ve hiçsiz kulların cehaletine zıddıyla zerk eden, Celil ve Cemil olan Rabbimiz! Biz bilmeyenlerin dimağına seni daha çok bilip daha çok yaşamayı, daha çok hamd ile yakın olmayı nasip eyle inşallah. Peygamber Efendimize layık ümmet olmayı nasip eyle... Resulüne layık ümmet, üstadıma efendime layık mürit olmayı becerememiş bu cahil, bu aciz, bu hadsiz kulu hamuş eyle... Aminnnn.

Leyla Tuba TOPTAS

TEKKEDE
SÜKÛT
Tekke;
Karabaş-ı
Veli
Tekke'si...

Yol, tekkeye uzanan yol, sabır yolu. Tekkeye uzanan yol, tevekkül yolu. Tekkeye uzanan yol, bin hasretle törpülenen bir ömrün, sükûta an kala sebata tırmanışı. Tekkeye varan yol; anbean kurumuş kıraç bir toprağın suyla buluşması! Bu yol ki, yola 'Vardıran'ın muştusuyla varmaya çalışırken, uzakıkça uzayan bir heyecanın son raddeye vuran çarpıntısının başlangıcı...

Yokuş... Yokuşlarda susayan bin yıllık hasrete sunulan şerbetin yere çalınırken kadehi, tüm bekleyişlere ve özlemlere galebe çalan anın ansızlığıyla sarsılıp, ah kapısına uzanan tüm basamakların devrildiği yokuş! Söyle nerende gizlendi yokuşun sonunda cana can katan muştunun heyecanı? Eyvahların ahlara, ahlara eyvahlara dönüştüğü bir nefesin soluksuzluğuyla inilen yokuş! Anlat ne oldu başında neyleri çınlatan nefeslerin zikirle coştığı gecelerin ışığı ey yokuş!

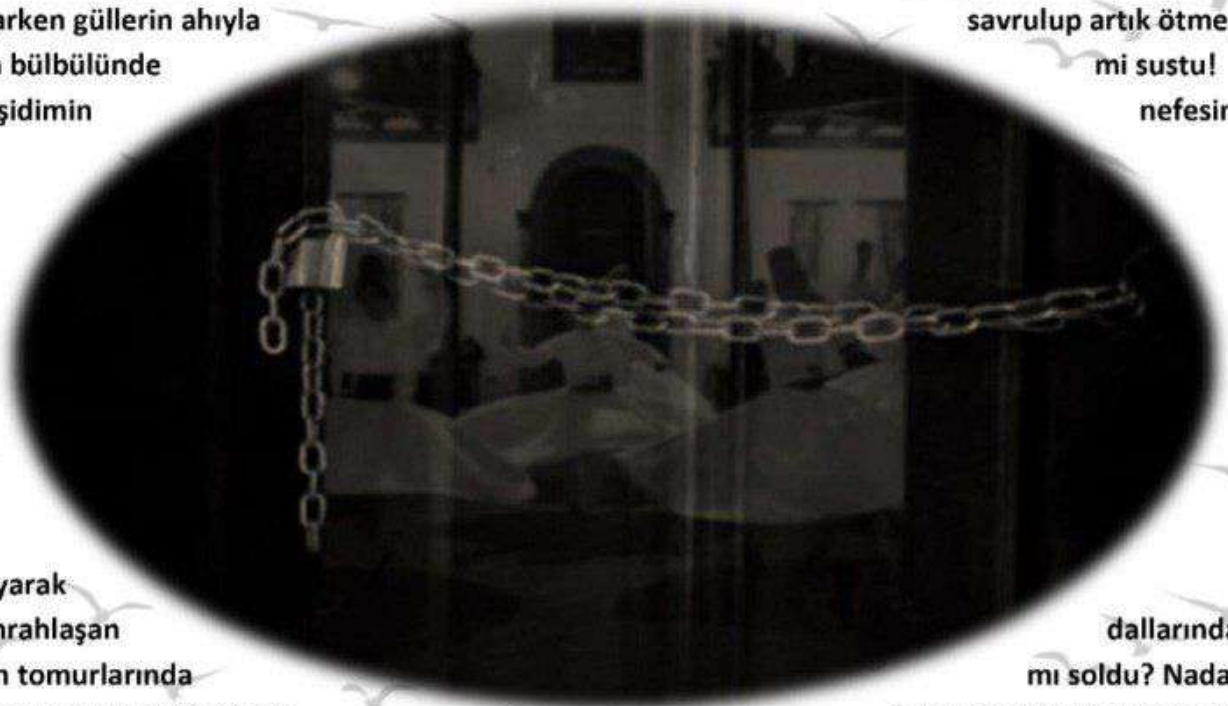

Kapı! Yokuşun son bulduğunu müjdeleyen kapı! Kanatlarınla omuzladığın ümit dergâhının bağrına bastığın dervişlerini özleyen kapı! Tozlu tokmağının açılan kilidiyle yüz yıllık bir hasretin müştakını sırtlanıp yaralı gönüllerin cümlesine merhem olan bir sırrın sevincini sindirirken gönlüne, yeniden kapanan kanatlarının altında ezilen kapı! Kapı! Ah kapı! Can kapı! Kilitlerce yetmeyen hükmün zincirlerle kinlenen, kinlendikçe kirlenen lekesini bağrında taşıyan kapı! Ah kapı! Cümlesinin nice cümlelerini cümle âleme susturup cümle kapısında son bulan hasretin vuslatına yine hasret kalan kapı! Ciğerpareye yanan ciğerlerin tütsüsünü, zincirlenirken yeniden arşlara taşıyan kapı!

Kapının ardındaki tekke! Zamanın koşuşturmacasında zamana direnip karşı koyduğun onca anın hatırına bakılmaksızın, yeniden keşmekeşliğe boyun büküp kucaklayıp sarmaladığın her canın yarasına merhem olup da kılıç yarasıyla değil; sırtından hançerleyenlerin böğrüne açtığı tüm yaraların izinde soluksuz kalıp susturulan tekke! Hangi hançerin yarasıyla devrildiğini bilmeksizin geldiğin yüzyılın nefesiyle hayat verdiği nice gönlün özünde taht kurup da huzurdan huzursuzlanan cühelanın tuzağıyla kanayan tekke! Ah tekke! Ahhhh tekke! Nefessizlere nefes katıp da kör bir kurşunun izbeliğiyle mahsun olup nefessiz kalan tekke! Kayıp ruhların felaha erdiği dinginliğinde avunan nice mazlumu bağına basıp da vardığı geçmişin sarmalayışından sıyrılıp bu zalim dünyanın köhneliklerinde zincirlenen tekke. Ah ki ah! Eyvah ki eyvah!

Tekke, ah tekke! Cümle kapısının solunda soluklanırken nice bülbülün mustular savurarak şenlendirdiği namelerle bezenen Solarken güllerin ahıyla olan bülbülünde Mürşidimin

sarmaşık güllerinde mi soldu! savrulup artık ötmez mi sustu! nefesini

soluyarak gümrahlaşan açan tomurlarında olup inleyen bülbüllerin söylemez mi oldu bab-ı aşkı hüsrân olan sükûtun? Tekke! Can tekke! Ah tekke!

dallarında mi soldu? Nadan feveranı yakarken arşı artık

Demi dumanı tütsülü çayların sönerken buharı, nice ağu ile gamlanan gönüllere baldan daha bal bir şifa ile akıp derviş olana çok da nasip olmayan lokma! Bir demli çayın muhabbetine yoldaş olurken yüzyıllık yoldan gelen ikramın lezzetine can katıp kenardan, en kenardan düştüğün çerağın dumanıyla zikreden lokma! Lokmasız mı kaldı her yudumda tattırdığın sayısız şifa ile bir tebessüm goncası sunduğun fakirin sofrasında sükûtun! Ah lokma! Lokma!

Gül! Cümle kapısının sağındaki tahtından seyrettiği dervişana, tekkenin yüzlerce yıllık mazisinin kokusunu solutan gül! Bu zamansız yolcuları parlatıp gönüllerine bıraktığın ıtırınla, şâd eylediğin nice kedere mihmandar olan gül! Yüzyıllar ötesinden fısıldayan dervişanın tebessümünü, yüzyıllar sonrasında yeniden vücut bulup haykıran, nice talibe anlatıp derman kılan gül! Ah gül! Gül! Peygamber mirası neşveni ömürlere kılarken şifa, şimdi neden gülmez melul ve mahzunluğunla solan süzgün rayihan! Ah gül! Ah Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi vessellem) efendimizin ömürlere ömür katan tebessümünü özlerken 'O'nu soluyup da 'O'nsuz kalan gül! Gülmez mi oldu şimdi baharın dönerken kışa, özleyip de gelmeyenin yâdında sükûtun!

Çınar! Ah çınar! Haşmetli kanatlarının koynunda büyüttüğün onca dertliye derman kılarken zamanı, şimdi sam vururken gövdenin gölgesine, hasret mi doldun! İçerde harf harf dokunan her kelamın, gölgende şahikası süzülürken imbik imbik gönüllere, sohbetin de sohbet edenin de nuruna hasret kaldığın şu gamlı akşamın ıssızlığında derde mi düştün! Dallarının altında gizlenen nice muhabbetin hatırası uzarken şimdi akşamın sükûtundan ırağa, onca veliye derman olan gölgene, baykuşlar mı tünedi! Çınar, ah çınar! Kalkıp da devrilmeden onca yılın ardında demlediğin gözyaşlarıyla serinlettiğin her yürekten sızarken özlenen, devrilme sakın özletenin aşkıyla tutuşurken sükûtun!

Kubbe! Ah kubbe! Bağrında toplarken dervişanın derdini, gök kubbenin altında yatan kubbesiz nice can gibi, şimdi kaldın mı sevgiliye hasret geçen onca gecenin ıssız karanlığında kimsesiz! Ah kubbe! Aman kubbe! Neylerle coşup semâ ile haşır olunan nice zikrin bağrında avuttuğu onca teganniyi inlettiği aşkın ateşi çınlatırken arşı alayı, sustu mu neylerin? Kudümlerin sustu mu, ince ince dokunduğu her yüreğin âhını sabrında emanet koyup? Kubbe! Ah kubbe! Can kubbe! Söyle, gecenin koynunda gizlediğin yüz binlerce dervişan zikri ile yeniden uyanan yüz yıllık yalnızlığının, sükûtle mı son buldu? İssızlığına döndüğün mazinin hançeri saplanırken bağrındaki zindana, sükutun tennuresine bürünüp boyun mu büktün yine?

Hamuşan! Onca yıllık hasretin bir yudum sevdası ile sarmaşıp yeniden can bulduğu sessizler şehri hamuşan! Tekrar dilsiz dudaksız kalıp gömülürken geceye, selamın bir nebzesine hasret kalan hamuşan. Her semada çağıldayıp coşarken, ölümün hakikatine dem vurup yaşamın hakikatine nam olan hamûşan! Bekleyenlerin de beklenenler gibi yitip gitmediği zamansız ve mekânsız bir vuslatın hasretinde, yeniden cûş olup da kucaklaştığı onca gecenin ardından, selama durup hasret giyindiği hamuşan! Bir çocuk gülüşünün ardından semada can bulup menevişler arasından göz kırıp Fakih bir dostun demlediği çayın tütsüsüne yüzlerce yıl sonra dem vuran hamuşan. Gözyaşlarının sıcağından ayrılıp taşların soğukluğunda bekleyen hamuşan. Ah hamuşan, can hamuşan! Büründüğün ıssızlığın kederiyle özlerken, kapıdan nazlı nazlı girenin usul usul kucak açtığı cübbesinde yeniden can bulan hamuşan! Şimdi ıssız ve karanlık geceden özge, gök kubbeğe salarken niyazın nurunu, zikirle can bulup sevdalanan bir kuş gibi susarken karanlığın bağrında yeniden sükûta dalan hamuşan!

Yolun, yokuşun, kapının, kubbenin, çınarın, bahçenin, gülün, lokmanın bir başka manaya büründürdüğü tanışıkları; eles bezminden alıp tekkenin koynunda buluşturduğu, mürşitlerinin nazarıyla manaya büründürüp dirilttiği, bu yoldan asla dönmeyenlerin vardığı kapının tokmağının kabul etmediği prangalar parçalarken atiyi, dumanı sönmeyen bir ocağın aşısı soğur mu kış vursa da kapıya! Yol yolcuya hasretken, tüm yollar tükenip yok olsa dahi, senin yolun asla ve asla bitmeyecek ve vardırmanın yolladığı her şükürün lütfuyla adımlanan o kapı, Adem'in ilk gördüğü, ilk okuduğu ve ilk bildiğinin kalbe mührüyle yazılan

'La ilahe illallah'

nuruyla açılacak. Yokuşta her susayanın ve susanın nefesiyle çoğalıp şükürüyle ısınan tebessümler, yine çoğalacak arşı alaya uzanan bu yolun ahirinde.

'allah allah allah allah allah'

nidaları ile çoğalıp dolduracak her dem sabırsızca inlettği kapıyı. Her nasıl ve her nedenle zincirlendiğini bilmeyen bir kapının endamı yırtacak hızla aralanan kanatlarının ihtişamı ile kelamı.

'HU HU HU HU HU HU'

derken bir hu kuşu, küçük zarif kanatlarının uçsuz bucaksız çirpinişleriyle selamı kapılar ardına sığmayan gönüllerin ahıyla dolduracak etrafı. Zincirleyenlere kapanırken tüm kapılar, o kapıdan girenlerin ahlarıyla açılacak firdevs kokulu selamlar. Ve dahi her yüreğin ahıyla kurulan kocaman bir halakanın nidası, paramparça edecek meleklerin de arzı endam ederek fisildediği

'HAY HAY HAY ALLAH HAY HAY HAY ALLAH'

ismi şerifi ile yeniden kılacak hep dip diri. Kubbenin altında ve üstünde buluşanları basarken bağına arş, bize her yer kılınacak tekke yüreklerde buluşmayı bilmenin neşesiyle. Kime bir lokma düşmemişse kursağı sancılı bir gecenin hüznünde, lokma lokma sunulurken şerbetler, altlarından ırmaklar akan yerlerde açılacak iftarlar. Güller solup da viran olsa da bahçeler, kokun hep arşa ulaşacak her gün bitmeyen azmiyle yeniden tomura düşerken hevesi. Yorgun dallarınla nice feryada kol kanat gererken, asırlık yalnızlığın ertelenecek bir başka zamanın sır kokulu semalarına. O semanın kubbesinde duyulunca kalemin cızırtısı, kubbeler kubbesi kucaklayacak peygamber kokulu salalarla sevdanı ve hamuşan dile gelip onca yıllık susmuşluğunu haykıracak,

'HAK HAK HAK HAK HAK'

derken yeniden ve yeniden hiç susmayan kelamın nuru ile giyecek can hırkasını. O nurla yanıp da susmayan yürekler güldestelerini serip duracak secdece sessizce. Ve yanacak kalplerde birbirlerini kardeş bilip toplaşanların her an buluştukları yürekleri sayısız tekkeye dönüşen canların kandili. Yıldızlarca ısıtıp nurdan minberlerde toplanan dervişanın her zikri, kıracak zincirleri yürekleri kapkara prangalarla dağlanan zalimlerin şerrini...

A DRESİM B ELLİ

Hayırların, olmazların, imkânsız görünenlerin içinden
Karların arasından kendini gösteren nahif bir kardelen gibi "Umut"
Hiç oluru yoklar, etrafımı sarmışken
İçimden bir yerde bana tebessümle bakan "Güven"
Ve o nasıl olacağını anlamadan bu iş bir şekilde olacak diye hissedip
"Teslim olmak"

Tüm korkular o güvenin içinde eriyor
Ne oluyorsa ya da olmuyorsa,
Olacak biliyorum,
Başımı göğsüne yaslayıp
Gözlerindeki aşkın gölgesine sığınıp
Doya doya ağlayacağım gün gelecek
İşte bak kalbimde;
Öyle emin bir şekilde bana gülümsüyor ki
Hiçbir kapalı yol bu umudu söndüremez.

Benim evim senin zikrettiğin o dergâh
Ben o dergâhta uyuyup uyanacağım
Diz çökeceğim huzurunda
Güzel ahlakı öğreneceğim son nefese kadar
Peygamberin ayak izinde
Senin dizinin dibinde

İlgin CENGİZ

EBU ZER EL-GİFARİ RADIYALLAHU ANH

Ashabı yıldızlar gibi olan alemlere rahmet Peygamber'in (sallahu aleyhi vessellem) yalnız yıldızlarından biri de Ebu Zer el-Gifari radiyallahu anh Hazretleri'dir. Cesaretli, gözüpek, dünyaya tamah etmeyen, Ebu Zer radiyallahu anh, Gifâr kabilesine mensuptur, aynı zamanda ilk bedevi müslümanlardan sayılmaktadır. Müslümanların zorlu yolcuklarından birisi olan Tebük Seferinde devesiyle geride kalmış bu sebeple konaklama yerine gecikmiş olan Ebu Zer radiyallahu anh, yolda bulmuş olduğu suyu da içmeden yanında götürmüş, Müslüman kardeşlerine getirmiştir. Allah Rasuluallahu aleyhi vessellem bu durumdan oldukça hoşnut olmuş, hayır duada bulunmuş ve hakkında "O, yalnız yürür, yalnız ölür ve yalnız haşrolur."¹ diyerek, güzide sahabesinin yalnız bir hayat süreceğinin işaretini vermiştir. Ashabı Suffe'den olan Ebu Zer radiyallahu anh, iki cihan güneşi Peygamber'inallahu aleyhi vessellem; yakınlarında bulunmuş, ışığından beslenmiş, ondan duyduğu birçok hadisi insanlara aktarmış ve günümüze kadar süregelmiştir. Allah'ın ayetlerinin, peygamberinin sünnetinin yaşatılması için ömrünün sonuna kadar mücadele etmiştir. Bir gün Ebu Zer radiyallahu anh Peygamber Efendimizden memuriyet talep edince, Rasullahallahu aleyhi vessellem; "Ey Ebu Zer, görüyorum ki sen zayıfsın. O (yönetim sorumluluğu) ise, bir emanettir. O, onu (yönetimi) hakkıyla alan ve o hususta üzerinde olanı yerine getiren kimse dışında, kıyamet günü utanç ve pişmanlıktır." (Müslim, İmare-16) buyurmuş ve onu bu isteğinden vazgeçirmiştir. Müslüman olduğu ilk andan itibaren imanla, inandığı gerçekliği haykırmaya devam etmiş, açık sözlülükle doğruları haykırmıştır. Rasulullahallahu aleyhi vessellem "Gökkubbenin altında ve yeryüzünün üstünde Ebû Zer'den daha doğru sözlü kimse yoktur." (Tirmizî, Menâkıb-35; İbn Mâce, Muqaddime-11) diyerek onun dürüstlüğünü vurgulamıştır. Yine Hazreti Peygamberallahu aleyhi vessellem Onun için; "Ebû Zer yeryüzünde İsâ b. Meryem'in zühdüyle yürür." (Tirmizî, Menâkıb-35) demiştir. Gönlünde Allah ve Rasulünün dışında başkaca sevgi bulunmamıştır. Zühd ehli olan Ebu Zer radiyallahu anh, ihtiyaç fazlası mal biriktirmeyi uygun görmemiş bu sebepten yöneticilerin gereksiz harcamalarını, gösterişi ve şatafatı, malını Allah yolunda harcamayıp biriktirenleri eleştirmiş; bu fikirlerden hoşlanmayan kimseler tarafından müdahale edilmeye ve susturulmaya çalışılmıştır. Rivayet edilir ki Ebu Zer radiyallahu anh bir gün konuşurken Ona, halifenin kendisini fetva vermek konusunda men ettiği hatırlatılınca; "Yemin ederim ki, kılıcı enseme dayasanız, başımı uçurmadan önce Rasulullah'tan duyduğum bir gerçeği söyleyebileceğimi bilsem, yine söylerim!"² demiştir. Fikirlerini söylemekten geri durmayınca önce Medine'de Şam valisi Muaviye'nin yanına gönderilmiştir. Ardından insanlar arasında hak olduğuna inandığı görüşlerini söylemeye devam etmesi üzerine, Rebeze'ye göçmesi uygun görülmüş ve orada yaşaması istenmiştir. Göç ettirildiği Rebeze'de de vefat etmiştir.³

Allah Ondan razı olsun; onların yolunda, onları sevenlerden olmak ve cifeleşen dünyada, ashabın ışığını kendine yol edinebilenlerden olmak cümlemize nasip olsun.

Zira Allah Rasulüallahu aleyhi ve sellem ashabını kastederek buyuruyor ki; "Onları seven, bana olan muhabbeti sebebiyle sever. Onlara buğzeden, bana buğzu sebebiyle bunu yapar." (Tirmizî, Menâkıb-58)

Ebu Zer el-Gifari radiyallahu anh gibi hakkı söylemekten çekinmeyenlerden olabilmek duasıyla... Selametle...

Beyza ASLAN

1 Üsdü'l- Gâbe,5, 188.

2 Hayatüs-Sahabe, 3.

3 İslam ansiklopedisi

TEKVİR SURESİ / 29

“Âlemlerin Rabbi olan Allah dilemeyince,
siz dileyemezsiniz.”

Genel olarak kıyamet günü yaşanılacaklardan bahseden ve Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) bizzat Allahutaala (celle celâluhu) tarafından methedildiği bu sure, son ayet-i kerimesi olan “**Âlemlerin Rabbi olan Allah dilemeyince, siz dileyemezsiniz**” ile başka bir pencere daha açmaktadır.

Sebeb-i nüzul olarak Süfyân es-Sevrî der ki; “Saîd İbn Abdülaziz, Süleyman İbn Musa’dan nakletti ki; ‘**Sizden dosdoğru olmayı dileyenler için**’⁽¹⁾ ayeti nazil olunca Ebu Cehil şöyle demiş: ‘**İş bizim elimizdedir. İstersek doğru yolu buluruz, istersek bulmayız.**’ Bunun üzerine Allah (celle celâluhu): ‘**Âlemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe, sizler dileyemezsiniz**’ ayetini vahyetti.”⁽²⁾

Bu ayet-i kerimeyi cüzi ve külli irade noktasında farklı algılayanlar olmuştur. Bunların başında da Cebriyeciler gelmektedir. Fakat Kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim’de kişinin kararlarının ve yürüdüğü yolun kendi iradesi ile gerçekleştiği **“O halde (Resulüm), öğüt ver. Çünkü sen ancak öğüt vericisin. Onların üzerinde bir zorlayıcı değilsin. Ancak yüz çevirip inkâr edene gelince, işte öylesini Allah en büyük azap ile cezalandırır. Şüphesiz onların dönüşü sadece bizedir. Sonra onların sorguya çekilmesi de sadece bize aittir.”**⁽³⁾ ayetindeki gibi defalarca aktarılmıştır.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de: **“Kim iyi bir iş yaparsa, bu kendi lehinedir. Kim de kötülük yaparsa aleyhinedir. Rabbin kullara asla zulmedici değildir.”**⁽⁴⁾ ayetinin üzerine **“Her doğan çocuk İslam fitratı üzere doğar. Sonra ana-babası onu ya Yahudileştirir, ya Mecusileştirir yahut Hristiyanlaştırır...”** buyurarak kişinin cüzi iradesini öne sürmüştür.⁽⁵⁾

Cebriyecilerin düşüncelerine gelmezden evvel bazı mübarek zatların bu noktadaki sözlerinden de aktarmak istiyorum.

Hazreti Mevlana Celaleddin-i Rumi Mesnevi’inde şu şekilde bir kıssa anlatır:

-“Küçük bir karınca kalemin kâğıt üstüne bir şeyler yazdığını gördü ve gitti. Bu sırrı öbür karıncalara söyledi. O kalem kâğıda şaşılacak şeyler yazdı. Fesleğen gibi, susam gibi, gül gibi acayip şeyler yaptı.” dedi. Karıncanın biri de dedi ki:

- “O sanatı yapan parmaklardır. Bu kalem iş görmekte esas değil, fer’dir.”

Üçüncü karınca:

- “İş ne parmaktan ne de kalemden geliyor.” dedi. “İş asıl koldan geliyor. Çünkü zayıf parmaklar, onun zorlamasıyla kalemi tutuyor ve yazdırıyor.”

Bu görüşler, bu konuşmalar böylece uzadı gitti. Karıncaların beyine kadar ulaştı. Karınca beyinin birazcık anlayışı vardı, zeki idi. Karıncaların beyi dedi ki:

- “Bu hüneri suretten, görünüşten bilmeyin. Çünkü uyuyan yahut ölen bir kişinin böyle şeylerden haberi bile yoktur. Suret, görünüş elbiseye, asaya benzer. Cansızdır, akılsızdır, oynamaz, hareket etmez”

Allah’ın lütfü ve ihsanı olmayınca, bu aklın bu gönlün cansız kalacaklarından karınca beyinin haberi yoktu. Allah bir an için olsun, akıldan yardımını kesecek olsa, her şeye eren akıl, aptallıklar etmeye başlar.”⁽⁶⁾

İbrahim Düsukî hazretleri de Allah’ın (celle celaluhu) dilemesi hakkında sohbet ederken; “*Ne arzu ediyorsun?*” diye sorulmuş, kendisi de “*Allahutaala neyi diliyorsan, onu istiyorum!*” buyurmuştur.⁽⁷⁾

Üstad Mustafa Özbağ (kiddisü sırruhu) hazretleri de bir sohbetinde kendisine “*Âlemlerin Rabbi olan Allah dilemeyince, siz dileyemezsiniz.*” ayet-i kerimesi sual edildiğinde işari olarak tefsir etmiş ve bu muhteşem sohbet olmuştur. Kendisi soruya cevaben şöyle buyurmaktadır:

-“Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz noktasında cebriyeciler şöyle anlıyorlar. ‘*Benden su içmeyi isteyen Allah (celle celaluhu). Allah benim su içmemi istediği için bende su içme isteği oluştu eğer Allah (celle celâluhu) bende su içme isteğini dilemeseydi ben su içmeyi dileyemeyecektim ve su da içmeyecektim.*’

Su içmeyi istemeyen bir kimseye siz su için dediğinizde o şunu diyecektir size; ‘*Allah (celle celâluhu) ne zaman dilerse ben o zaman su içeceğim.*’

Allah (celle celâluhu) dilemeyi, istemeyi bizde yarattı. Eğer dilemeyi ve istemeyi bizde yaratmamış olsaydı biz hiçbir şeyi dileyip istemeyecektik. Cebriyenin, avamın ayağının kaydığı yer. Allah (celle celâluhu) dilemeyi, istemeyi, düşünmeyi yarattı. Eğer Allah (celle celâluhu) istemeyi yaratmasaydı kul dileme duygusunu tanımadığından, olmadığından, yok olduğundan dilemeyecekti.

Allah (celle celaluhu) isteme duygusunu yaratmasaydı biz bir şeyi istemeyecektik. Allah (celle celâluhu) kendisinden istenilmesini sevdiğinden dolayı isteme duygusunu yarattı. ‘*Allah’ın (celle celâluhu) kendisinden istenilmesi hoşuna gider.*’⁽⁸⁾ Bu yüzden Allah (celle celâluhu) kendi sıfatını (dileme, isteme, düşünme) kulunun üzerine koydu. Bunların hepsinin sahibi Allah (celle celâluhu).

Tekrar söylüyorum dileme duygusunu yaratan Allah (celle celâluhu) ne dileyeceğimizde bizi hür bırakmış. Cebriye bu ve buna benzer ayet-i kerimelere bakarak “*senin ne dileyeceğine de o karar verir.*” diyor. Kulu otomatikman makinalaştırıyor. Ben buna karşıyım, ben böyle düşünmüyorum...⁽⁹⁾

Bunca mübarek kelamın üzerine söz söylemekten edep eder, herkese dua ile selam ederim.

Gülşah HALİS

(1) Tekvir suresi/27

(2) İbn-i Kesir

(3) Gaşîye suresi 21-26

(4) Fussilet, 41-46

(5) Müslim, Kader 25

(6) Mevlânâ, Mesnevî, 4.cilt 3721-3729. beyitler

(7) Velifler Ansiklopedisi, II, 597

(8) Tirmizi, Da'avât 126

(9) 26 Ocak 2013 tarihli sohbetten alıntıdır.

ZİKİR

Gün batıymıydı. Güneş ufkuna kavuşurken en kıvıll rengi ile denizin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Sırtımı yasladığım çınar ağaçlarının gölgesinde, dilimde Lâ İlâhe İllallah lafzı celali vardı. O an, Allah'ı (Celle Celaluhu) tefekkür ederken kalbime şu ayeti kerime zuhur ediyordu: "Onlar ki ayakta dururken, otururken, yanları üzerine yatarken Allâh'ı (Celle Celaluhu) zikrederler. (Âl-i İmrân Suresi, 191. Ayet-i Kerime)

Cenab-ı Hak hadisi kutside "La İlâhe İllallah benim kal'amdır. Kim benim kal'ama girerse azabımdan emin olur." buyurmuştur.¹ Hz. Muhammet Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) ise şöyle buyuruyor: Zikrin en faziletlisi Lâ İlâhe İllallah'tır.² Allah'ı (Celle Celaluhu) çokça zikredin. (Ahzab Suresi, 41. Ayet-i Kerime) Ve sabah akşam Rabb'inin adını zikret. (İnsan Suresi, 25. Ayet-i Kerime) İman edenlerin kalpleri ancak Allah'ın (Celle Celaluhu) zikriyle mutmain olur. Kalpler ancak Cenâb-ı Hakk'ı anmakla mutmain olurlar. (Ra'd Suresi, 28. Ayet-i Kerime)

Allah'ı (Celle Celaluhu) çok zikret ve gece gündüz onu tesbih et. (Al-i İmran Suresi, 41. Ayet-i Kerime)

Ayeti kerimelerden de anlaşılacağı üzere Allah'ı (Celle Celaluhu) zikir en faziletli ibadettir. Zikir, Allah (Celle Celaluhu) ile kul arasında kurulan saf dostluğun yoludur. İnsanlar arasında şerefe en layık olan kişi, La ilahe illallah diyen kişilerdir. Şefaataime layık olanlar, kalbi samimi ve halisane olduğu halde La İlâhe İllallah diyen kişilerdir. Hiçbir kul yoktur ki La İlâhe İllallah zikrini çeksün de sonra bu hal üzerine ölsün ve bu kişi Cennet'e girmesün.³ Hak Teâla kullarından birini dost edinmek istediğinde ona zikir kapısını açar, zikirden zevk aldıklarında bu sefer onlara, fütüvvet ve yakınlık kapısını açar sonra üns meclisine yükseltir sonra tevhit kürsüsüne oturtur sonra aradaki perdeleri kaldırır. Sonra onu teklik sarayına alır, Celal ve Azamet mahallini ona temaşa ettirir. Kulun gözü Celal ve Azamete ilişti mi kendi hüviyeti olmaksızın baki olur, böylece fani bir kul haline gelir. Onun hüviyeti Allah'ın (Celle Celaluhu) himayesinde bulunur.⁴

Ebü Said Harraz, zikri üç şekilde tanımlamaktadır. Dille yapılan ve kalbin gafil olduğu zikir; buna adeten zikir denir. Dilin kalp huzuruyla yaptığı zikir; buna sevap isteme zikri denir. Üçüncüsü kalbi allak bullak, dili dilsiz kılan zikir. Bu zikrin kadir kıymetini ise Allah'tan (Celle Celaluhu) başka kimse bilmez.⁵ Dil ile zikretmek zikrin en kolay halidir. Fakat zikrin efdal olanı, daima Allah (Celle Celaluhu) ile beraberliğin şuuru ve idraki içerisinde bulunanarak, arif bir kalp ile Allah'ı (Celle Celaluhu) zikredebilmektir. Namaz kılmak, Kuran-ı Kerim okumak, oruç tutmak, dua etmek, hamdetmek, şükretmek, tövbe etmek, Allah'tan niyazda bulunmak da bir zikirdir. Allah'ı (Celle Celaluhu) mukaddes isimleri ile tesbih etmek de bir zikir halidir. Bir de yeryüzünde Cennet bahçeleri vardır. Zikir halkaları, zikir meclisleri vardır. Bu topluluklarda yapılan zikirler Allah (Celle Celaluhu) katında en faziletli zikirlerdir. Bu meclislerin sayıları her geçen gün azalmakta, var olanların ise kapılarına zincirler vurulmaktadır. Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) "Cennet bahçelerine uğradığınız zaman onlardan istifade edin." buyurdu. Ashab-ı Kiram da "Cennet bahçeleri nerelerdir ya Resulallah?" diye sordular. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de "Zikir halkalarıdır." buyurdu.⁶

Yine, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) zikir meclisleri için şöyle buyuruyor: "Şüphesiz ki Allah (Celle Celaluhu) Tebareke ve Teâla'nın bir takım seyyar melekleri vardır. Bunlar zikir meclislerini araştırırlar. İçerisinde zikir olan bir meclis buldular mı onlarla beraber otururlar. Ve kanatlarıyla birbirlerini kuşatırlar. Ta ki kendileriyle alt semanın arası dolar. Cemaat dağıldıkları vakit yükselir ve gökyüzüne çıkarlar. Allah (Celle Celaluhu) onları bildiği halde kendilerine "Nereden geldiniz?" diye sorar. Onlar da "Senin yeryüzündeki bazı kullarının yanından geldik, onlar sana tesbih ediyor, tekbir ve tahlilde bulunuyor, sana hamd ediyor ve senden istiyorlar." cevabını verirler. Allah (Celle Celaluhu): "Benden ne istiyorlar?" diye sorar. "Senden Cennet'ini istiyorlar." derler. "Onlar benim Cennet'imi gördüler mi?" diye sorar. Melekler, "Hayır ya Rabbi." cevabını verirler. "Acaba Cennet'imi görmüş olsalar ne yaparlar?" der. Melekler "Senden eman dilerler." derler. Allah (Celle Celaluhu) "Benden neden eman dilerler?" diye sorar. "Senin Cehennem'inden ya Rabbi." diye cevap verirler. Allah (Celle Celaluhu) "Onlar benim Cehennem'imi görmüşler mi?" diye sorar. Melekler "Hayır." cevabını verirler. Allah (Celle Celaluhu) "Acaba Cehennem'imi görmüş olsalar ne yaparlar?" der. "Senden mağfiret dilerler." derler. Allah (Celle Celaluhu) "Ben onları mağfiret ettim, ne diledilse kendilerine verdim ve onları, eman diledikleri şeyden kurtardım." diye buyurur. Bunun üzerine melekler: "Ya Rabbi içlerinde filân var, günahı çok bir kul. O ancak oradan geçerken onlarla beraber oturdu." derler. Allah: (Celle Celaluhu) Onu da affettim. Onlar öyle bir cemaat ki onlarla düşüp kalkan şaki olmaz."⁷ La ilahe İllallah zikri öyle bir ameldir ki bu başka hiçbir amelin yapamayacağı şekilde Allah (Celle Celaluhu) ile kişi arasındaki perdeyi kaldırır. Onu söylemek kişide günah bırakmaz.⁸ Halakayı zikrullahın fazileti ile ilgili Enes bin Malik (Radiyallahu anh) Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: Herhangi bir cemaat, sırf Allah'ın (Celle Celaluhu) rızasını dileyerek onu zikretmek için toplanırsa mutlaka kendilerine gökten bir melek, "Günahınız bağışlanmış olarak kalkınız. Günahlarınız sevaba çevrilmiştir." diye seslenir.⁹ Allah'a (Celle Celaluhu) hamdolsun ki ne muhteşem bir müjde! Yine bu hususta Hazret-i Dâvûd'un (Aleyhisselâm) şu münacatı da çok etkileyicidir: "İlâhî, seni hatırlayıp zikredenlerin meclisinden beni ayırma. Şayet gafillerin meclisine gitmek istersem ben daha oraya gitmeden ayaklarımı kır. Zira senin böyle yapman benim için büyük bir lütuftur." demiştir.¹⁰ Allah'ın (Celle Celaluhu) anıldığı zikir meclislerinin Hak katında müstesna bir kıymeti vardır. Bu halakalara devam etmek kişi için büyük bir nimettir. Bir zikir ehlinin, Allah (Celle Celaluhu) dostunun dizinin dibinde oturmak Allah'ın (Celle Celaluhu) kuluna lütfu ve ikramıdır. Cenabı Hak bizleri, mürşidi kamillerin zikrullah halkalarında daim eylesin inşaallah. Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki: Allah (Celle Celaluhu) "Ben kulumun her zaman yanıdayım. Beni zikrederken de onunla beraberim. O beni gönlünden zikrederse ben de onu nefsimde zikrederim. Beni bir cemaat içinde zikrederse ben onu o cemaatten daha hayırlı bir cemaat içinde zikrederim. Bana bir karış yaklaşırsa ben ona bir arşın yaklaşırım bana bir arşın yaklaşırsa ben ona bir kulaç yaklaşırım. O bana yürüyerek gelirse ben ona koşarak gelirim." buyuruyor.¹¹

Bir topluluk Allâh'ı (Celle Celaluhu) zikretmek üzere bir araya gelirse, melekler onların etrafını kuşatır. Allâh'ın (Celle Celaluhu) rahmeti onları kaplar, üzerlerine sekînet iner ve Allâh Tealâ onları yanında bulunanlar arasında zikreder.¹²

Bakara Suresi 152. Ayet-i Kerimede ise şöyle buyuruyor: Siz beni zikredin ki ben de sizi zikredeyim. Düşünebiliyor musunuz siz Allah'ı (Celle Celaluhu) zikrederken Allah da (Celle Celaluhu) sizi zikrediyor? Elhamdülillahi Rabbil Alemin.

Zikrullah elbette en büyük ibadettir. (Ankebut Suresi 45. Ayet-i Kerime) Öyleyse dilimiz her daim Allah'ın (Celle Celaluhu) adı ile ıslak olsun ki Rabb'imizin lütfuna mazhar olalım. Hadisi şerifte buyuruyor ki zikrullah kalplerin şifasıdır.¹³ Çok iyi bilin ki kalpler ancak zikrullahla huzur bulur. (Rad Suresi 28. Ayet-i Kerime)

Kalp, Allah'ı zikrediyor. Zikrin kalbe inmesi, o kalpteki zikre aşına olmasıdır. İslam ibadetlerinin hepsi de bizi disiplin eder. İnsan kendi vücudunu da disiplin eder. İnsan vücudunu disiplin edince nefsini bilir. Zikrullahın kalbe oturması, kuldaki perdeyi kaldırır. Vücudun zikreder, kolun zikreder, tüm uzuv ve azaların zikreder. Kul buna aşına olur. Zikrin devamıyeti ile aşinalığımız artar. Gözümüzdeki, kulağımızdaki perde kalkar. Zikir insanı gaflete düşmekten muhafaza eder.¹⁴ Bir gün Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) "Allah Teâlâ, kıyâmet günü bir topluluğu diriltir ki onların yüzü nurdan parlamaktadır, inciden yapılmış minberler üzerine otururlar ve bütün insanlar onlara gıpta eder. Bunlar, ne Peygamber ne de şehittirler." buyurmuştur. Bir bedevî hemen dizleri üzerine çökerek: "Ya Rasulallah, ne olur onları bize anlat da bilelim." demiştir. Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Onlar, çeşitli kabile ve beldelerden olup Allah (Celle Celaluhu) için birbirlerini seven ve Allah'ı (Celle Celaluhu) zikretmek üzere toplanarak onu ananlardır." demiştir.¹⁵ Allah (Celle Celaluhu) bizleri zikrullahın nuru ile kalplerini nurlandırdığı kullarından eylesin inşallah.

Zikrullah halakalarının edep ve erkânına istinaden şöyle rivayet ediliyor: Hz. Ali (Radiyallahu anh) bir gün sahabe arkadaşlarını toplar. Onlara "Zikir meclislerinde topluluk ile Allah'ı (Celle Celaluhu) zikrettiğiniz zaman şiddetli bir rüzgârın olduğu bir günde ağaçların sallandığı gibi siz de sallanın." demiştir. Sahabe de Allah'ı zikrettiklerinde bu şekilde hareket ediyorlardı. Ve onların gözyaşları elbiselerine akıyordu.¹⁶ Dervişler de halakayı zikrullahta bu hadisi şerifi kendilerine ölçü alır, buğday başakları gibi sağdan sola doğru sallanır, sessizce gözyaşı dökerler. Halakayı zikrullahta sevgiyle hemhal olurlar. Zikir halakaları ve cemaat ile yapılan zikir böylesine kıymetli bir zikirdir. Zikir halakalarında kul vasıtasız olarak Allah'a (Celle Celaluhu) ulaşır. Kalbinde Allah ile (Celle Celaluhu) muhabbet oluşur.

Tarihten günümüze dek tekke kültüründe tasavvufi gelenek hakimdir. Bu topluluklarda dervişler Kuran ve sünnet doğrultusunda Fisebilillah bir araya gelir ve Allah'ı (Celle Celaluhu) zikrederler. Bu meclislerde Kuran ve sünnet doğrultusunda güzel ahlak öğretisi hakimdir. Günümüz koşullarında zikirhanelerin ve bu meclislerin korunup gözetilmesi gerekirken, gereken özen ve ihtimam gösterilmemiş olup bu mekanlar kimsesizliğe mahkum edilmiş ve bir viraneye dönüşmüşlerdir. Bu, zikir ehline ve zikirhanelere yapılan haksız fiiliyet neticesinde Allah'ın (Celle Celaluhu) mutlak çetin bir hesabı vardır.

İnsan bir şeyi severse daima onu anar.¹⁷ Mü'minler ancak o kimselerdir ki Allah anıldığı zaman kalpleri ürperir. Onun ayetleri kendilerine okunduğu zaman bu onların imanlarını artırır. Onlar sadece Rabb'lerine tevekkül ederler. (Enfal Suresi, 2. Ayet-i Kerime) Dünya hayatı geçicidir. Bakî olan ahiret yurdu ve ahiret zenginliğidir. Hadisi şerifte Allah (Celle Celaluhu) buyuruyor ki: Bir kul benim zikrimle meşgul olmasından dolayı kendi ihtiyaçlarının talebini unutursa ben o kuluma kendisi istemeden önce inam ve ihsan ederim.¹⁸ Allah'ı (Celle Celaluhu) çokça zikreden erkeklerle Allah'ı (Celle Celaluhu) çokça zikreden kadınlara, şüphesiz ki Allah (Celle Celaluhu) mağfiret ve büyük bir mükafat hazırlamıştır. (Ahzap Suresi 35. Ayet-i Kerime)

Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat etmiş olan salih müminlerin duyduğu hasret ve pişmanlığı ise şöyle buyuruyor: Cennet ehli, başka hiçbir şeye değil, sadece dünyada Allah'ı (Celle Celaluhu) zikretmeksizin geçirmiş oldukları anlara hasret ve nedamet duyarlar.¹⁹ Kıyâmet günü Allah (Celle Celaluhu) katında en faziletli kul dünyada iken Allah'ı (Celle Celaluhu) çok zikretmiş olandır.²⁰

Şunu iyi biliniz ki sizin ve hatta bütün insanların saadet ve selameti, Cenab-ı Hakk'ı zikretmeye bağlıdır. İmkan nispetinde bütün vakitleri Allah Teâlâ'nın zikri ile geçirmek icap eder. Bu hususta bir anlık gaflet bile doğru değildir.²¹

Allâh'ı (Celle Celaluhu) zikir, zikirsiz olan her ibadetten üstündür.²² En üstün düzeydeki zikir, zikreden zikredilene müşahedede kendini ve zikri unutmasıdır.²³ Kainattaki her şey kendi lisanı ile Allah'ı (Celle Celaluhu) zikir halindedir. Göklere ve yerde bulunan her şey Allah'ı tesbih etmiştir. O, Aziz'dir, Hakîm'dir. (Hadîd Suresi 57, 1. Ayet-i Kerime)

Dilimiz zikir ile ıslak, gönüller zikir ile mutmain olsun inşallah.

Elif ASLAN

Kaynakça :

1-Suyuti,Camius Sağir h.3697

2-Tirimizi, Daavat Ey iman edenler

3 Ebu Davut, cenaiz,15-16.H.3116

4 - Şa'ranı, et-Tabakatu'l-Kübra, 1:79

5- Evliya Tezkiyeleri kitabı pdf syf; 424

6- Tirmizi, Daavat 82.H.3510.A.b.Hanbel, Müsned,c.3 sh.150

7 - Müslim 2689/25

8 - A. b. Hanbel, Müsned c.2 sh.359

9 - Tergib ve Terhib, cilt III , sf 158 Bölüm Allah'ı Zikretmek İçin Toplanmanın Fazileti

10 - İhyâ, I, 852

11- Müslim 48/21

12- Müslim, Zikir,39

13- Mümavi

14-- 08.06.2019 Oda sohbeti Mevlevi Üstadı Hacı Mustafa Özbağ Beyefendi.

15-- Heysemî, X, 77

16- Ebu Nuaym El-İsfahani, Hilyetül Evliya adlı eserinde Hucetüz, Zakirin, A. Kadir Erbili vrk.22b

17- Camius Sağir.

18- Tirimizi.

19- Heysemî, X, 73- 7.

20- Camius, sağir.

21- İmâm-ı Rabbânî, Mektûbât, I, 569, no: 190.9.

22- İhyâ, I, 847

23- Evliya tezkiyeleri kitabı pdf syf; 568

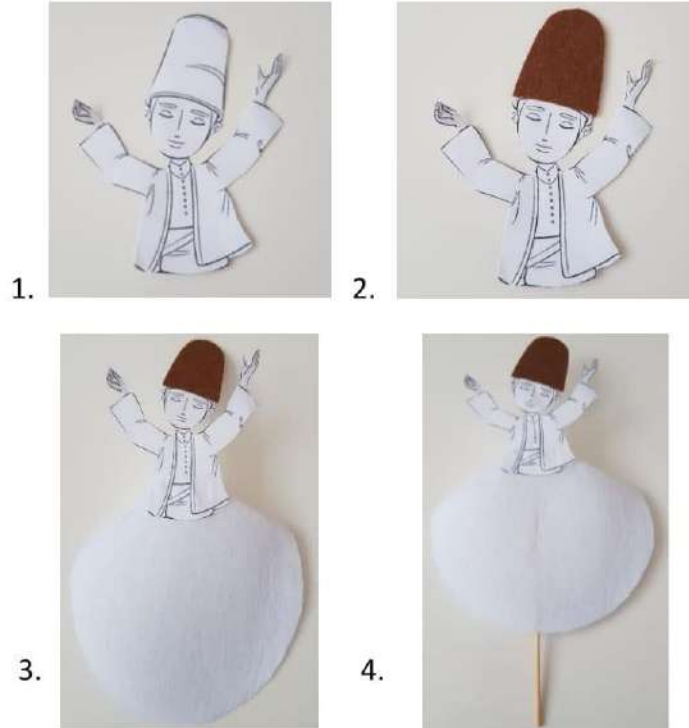
SEMAZEN KUKLA

MALZEMELER

- Semazen Resmi
- Keçe (Beyaz ve Kahverengi)
- Çubuk
- Yapıştırıcı
- Makas

HAZIRLANIŞI

Semazen resmin çıktısı alınır ve kenarlarından kesilerek çıkartılır. Kahverengi keçeden sikke kesilir ve resimdeki uygun yere yapıştırılır. Beyaz keçeden daire şeklinde kesilir ve üst kısmı kıvrılarak etek oluşturulur. Etek resimdeki uygun yere yapıştırılır. Resmin arka kısmına çubuk yapıştırılarak kukla oluşturulur.

Dipnot: Semazen Resmi (www.onceokuloncesi.com)

Ayşegül SÜKÜT

GÜNLÜK VİRD

-Ya Rabbi, niyet ettim günlük virdimi çekmeye.

“ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA”

“YA RABBİ, PEYGAMBER EFENDİMİZ(SAV) HZ.LERİNİN RUHLARINA VE BÜTÜN GEÇMİŞ PEYGAMBER EFENDİLERİMİZİN RUHLARINA, CİHÂR-İ YÂR-İ GÜZİN EFENDİLERİMİZ; EBUBEKİR-İ SİDDİK, ÖMER-UL FARUK, OSMAN-I ZUNNİREYN, ALİ-YEL MURTAZA (RA) HZ.LERİNİN RUHLARINA, AŞEREYİ MÜBEŞŞERENİN, EVLADI RESULULLAH, ZEVCİ'Yİ RESULULLAH, İMAM-I HASAN, İMAM-I HÜSEYİN, YETMİŞİKİ ŞÜHEDANIN, ŞEHİD'İ KERBELANIN VE BÜTÜN ŞÜHEDANIN, TÜM ASHABI RESULULLAH HZ.LERİNİN RUHLARINA, İMAMIMIZ; İMAM-I AZAM EBU HANİFE, İMAM-I ŞAFİİ, İMAM-I MALİKİ, İMAM-I HANBELİ VE BÜTÜN MEZHEB İMAMLARININ ruhlarına hediye eyledik vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

“ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA”

“YA RABBİ, Pirimiz SEYYİD ABDULKADİR GEYLANİ,SEYYİD AHMED-ER RUFÂİ, SEYYİD AHMED EL BEDEVİ,SEYYİD İBRAHİM DUSİKİ, ŞEYH EBU-L HASAN EL ŞAZELİ,ŞAH-I NAKŞİBEND-İ MUHAMMED BAHADDİN,ŞAH-I MEVLANA CELALEDDİN-İ RUM-İ,ŞAH-I HACI BEKTAŞ-I VELİ, HACI BAYRAM-I VELİ,MEHMET MUHYİDDİN ÜFTADE,VEYSEL KARANİ,MUHYİDDİN ARABİ, NİYAZİ MISRİ ve tüm Pir efendilerimizin ruhlarına hediye eyledik vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

“ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA”

“YA RABBİ, bütün geçmiş Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların, Dervişlerin, Müminlerin ruhlarına, Üstadımız Bayındırlı Hacı MUSTAFA ÖZBAĞ Efendinin ruhaniyetine ve yaşayan bütün Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların ruhaniyetlerine, bütün derviş kardeşlerimizin ve ümmeti Muhammed'in ruhaniyetlerine, Turuk-i Aliyeden ve Akkrabay-ı taallukatımızdan geçenlerin ruhlarına, hediye eyledik vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

100 defa “ SÜBHÂNALLAHİ VE BİHAMDİHİ, SÜBHÂNALLÂHİ'L-AZİM VE BİHAMDİHİ ESTAĞFİRULLAH EL AZİM.”

100 defa “ ALLAHÜMME SALLİ ALA SEYYİDİNA MUHAMMEDİN VE ALA ALİ SEYYİDİNA MUHAMMEDİN VESAHBİHİ VESELLİM”

1001 defa “ LA İLAHE İLLALLAH”(Tevhid en az 1001 defa, yetmiş bine kadar çoğaltılabilir.)

Okunabildiği kadar KURAN OKUNUR, DUA EDİLİR.

Her sabah ve akşam namazından sonra dünya kelamı konuşmadan yedi kez “ ALLAHÜMME ECİRNİ MİNE'N-NAR ” ve yine yedi defa “Hasbinallahû ve ni'mel vekil”

Her namazdan sonra; normal namaz tesbihatı 33 defa “SÜBHANALLAH” , 33 defa “ ELHAMDÜLİLLAH”, 33 defa “ ALLAH HU EKBER” ve 1 defa “LÂ İLÂHE İLLALLÂHU VAHDEHU LA-ŞERİKE LEH, LEHU'L MÜLKÜ VE LEHU'L-HAMDÜ VE HÜVE ALÂ KÜLLİ ŞEY'İN KADİR”

300 defa “ LA İLAHE İLLALLAH”(Tevhid en az üç yüz defa, beş bine kadar çoğaltılabilir.)
Dua Edilir. Yukarıda tarif edilen dersi günde en az bir sefer yapmak gerekir. Eğer daha fazla yapmak isterse sabah ve akşam yapılabilir. Daha da fazla yapmak isterse istediği kadar yapabilir. Efdal olanı az da olsa devamlı olmalıdır.

